

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobce: V. S.**, zastoupen Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem, se sídlem Ostrava, Masná 8, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 362/2004 - 44 ze dne 22. 6. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III.** Zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Faridu Alizeyovi, **se** odměna **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) svojí kasační stížností brojí proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 362/2004 – 44 ze dne 22. 6. 2005, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovanému č. j. OAM – 2044/VL – 18 – HA14 – 2003 ze dne 30. 4. 2004, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu stěžovateli podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Polici České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a zároveň bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody kasační stížnosti uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Tvrdí, že žalovaný, který vycházel z informací o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině obsažených ve zprávě Ministerstva zahraniční USA o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině v roce 2002 ze dne 31. 3. 2003 a informací ohledně situace na Ukrajině obsažených v databázi České tiskové kanceláře, vycházel z materiálu, které jsou pro posuzování jeho případu přinejmenším problematické, neboť jde o materiál vládního charakteru vydané státem odlišným od země jeho původu a od státu, kde o azyl žádá. Má pochybnosti o objektivitě americké státní administrativy a o tom, že lze na správní řízení vedené českým správním úřadem používat materiály státu, který se nedotýká řešeného případu a ke kterému není v žádném vztahu. Žalovaný nesplnil povinnost opatřovat si důkazní materiály potřebné k prošetření jeho případu vlastními silami za využití českých legálních a legitimních prostředků a pokud soud zhodnotil postup žalovaného jako správný, pochybil, neboť tím je dotčeno právo stěžovatele na spravedlivý proces. Dále zpochybňuje databázi České tiskové kanceláře, která je podle stěžovatele výsledkem subjektivních dojmů pracovníků organizace, a nejde tudíž o autoritativní analýzu všeobecných poměrů na Ukrajině. Namítá dále nedostatečné zhodnocení publicistické činnosti v novinách a v rádiu, které blíže nezkoumá zastavení činnosti těchto médií a problémy s tím související soud nesprávně hodnotil, když konstatoval, že zůstalo bez vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí. Namítá dále nedostatečné posouzení a hodnocení ve smyslu § 14 zákona o azylu, nejen správním orgánem ale i soudem, který se povětšinou spokojil s odůvodněním rozhodnutí žalovaného, a tudíž nevěnoval věci patřičnou pozornost. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení a požádal o přiznání odkladného účinku.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že nelze přisvědčit žádné z námitek stěžovatele o tom, jak soud k jeho žalobě žádost vadně a nesprávně zhodnotil, nesdílí názor na podobnost obou rozhodnutí, neboť soud zdůvodnil rozhodnutí o žalobě, zatímco správní orgán zdůvodňoval rozhodnutí o žádosti stěžovatele a je toho názoru, že rozhodnutí ve věci azylu i rozsudek soudu byly vydány zcela správnými předpisy. Kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil zejména následující skutečnosti. Z žádosti ze dne 1. 5. 2003 a pohovoru ze dne 19. 5. 2003 a 31. 7. 2003 vyplývá, že stěžovatel pracoval jako moderátor v rozhlasové stanici S. R. a publicista v novinách Č. p., kritizoval poměry v městě Č. pro korupci a nedemokratický způsob vedení a řízení města a po ukončení činnosti rozhlasové stanice a ukončení vydávání novin zůstal bez práce. Bylo mu vyhrožováno neznámými osobami blízkým vedení města a měl problémy se získáním zaměstnání. Začal podnikat a dostal se do problémů, neboť jeden z podnikatelů zneužíval jeho razítko, falšoval podpisy, a proto měl problémy s úhradou faktur a hrozilo mu proto trestní stíhání. Když ho známý u policie upozornil, že i grafologické posudky mohou být zfalšovány, rozhodl se odjet do ČR. Na policii ani jiné státní orgány se neobrátil s žádostí o pomoc. K těmto skutkovým tvrzením žalovaný vyžádal zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2002, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 3. 3. 2003 a 29. 3. 2004 a aktuální informace obsažené v databázi ČTK. Z informací Ministerstva zahraničních věcí ČR žalovaný zjistil existenci tvrzené rozhlasové stanice R. S., na jejíž frekvenci později vysílala hudební stanice (používající původní starý název), zjistil také existenci novin Č. p. vydávaných do roku 1999 a jejich zrušení z internetové diskuze. Ukončení média z iniciativy úřadů z důvodu velké nezávislosti se odehrály nejen na Ukrajině, ale i na prostátní úrovni a toto počínání bylo kritizováno

mezinárodní veřejností. Nepodařilo se zjistit, zda i v případě R. S. došlo ke zrušení vysílání ze shora uvedených důvodů. V rozhlasové stanici pracoval stěžovatel pod pseudonymem. Poněvadž neprokázal nezákonné jednání podnikatele motivované rasou, národností, náboženstvím, zastávání určitých názorů nebo příslušnosti k určité sociální skupině, nebránil se vůči tomuto jednání a neprokázal, že by telefonické výhrůžky pocházely ze strany státních orgánů či soukromých osob podporovaných státem, tato negativa nikde neoznámil a nedožadoval se ochrany, tím znemožnil zasáhnout státním orgánům a nepříznivý stav napravit a nevyčerpal tak tudíž všechny možnosti ochrany jemu nabízené. Toto správní orgán zhodnotil v souvislosti s informacemi, které získal ze shora uvedených zpráv, a stěžovateli azyl neudělil. Na straně stěžovatele neshledal ani překážky vycestování. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného stěžovatel napadl žalobou, která byla krajským soudem zamítnuta, neboť soud neshledal v postupu správního orgánu v posouzení žádosti o udělení azylu pochybení.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost je podaná osobou oprávněnou a stěžovatel namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v mezích uplatněných kasačních důvodů, vázán důvody kasační stížnosti přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti zpochybňuje zdroj informací, které žalovaný v posouzení jeho žádosti o azyl použil, nedostatečné posouzení důvodů pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a způsob odůvodnění rozsudku krajským soudem. Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele na zdroj informací, které žalovaný použil při posuzování žádosti stěžovatele o udělení azylu. Obsahově tutéž námitku stěžovatel uplatnil v žalobním řízení jako žalobní námitku a krajský soud se ve svém rozsudku s touto námitkou vypořádal v požadovaném rozsahu a bezchybně. Je třeba zdůraznit, že v azylovém řízení správní orgán vychází především z informací poskytnutých žadatelem o azyl, které pak porovnává s dostupnými informacemi o situaci v zemi původu. Obsah pohovoru s žadatelem o azyl je základem dokazování a věrohodnost výpovědi žadatele se pak porovnává s informacemi o zemi původu. Stěžovatel neuvedl konkrétně z jakých důvodů zdroj informací zpochybňuje, v čem zprávy, které byly žalovaným použity, jsou nepravdivé, v čem a proč se nedotýkaly jeho případu. Výtkám stěžovatele nelze přisvědčit, neboť jak správa Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2002, tak i informace Ministerstva zahraničních věcí ČR se týkaly stěžovatelova případu, neboť popisují stav médií a vztah mezi státem a sdělovacími prostředky, resp. obsahují informace o rozhlasové stanici a novinách, v níž stěžovatel působil jako publicista. Takovéto cílené zjišťování informací v případě stěžovatele je opakem jeho tvrzené rezignace správního orgánu na posuzování jeho případu a naopak důkazem, že si žalovaný orgán důkazní materiály opatroval vlastními silami za využití českých legálních a legitimních prostředků, kterými zajisté jsou informace získané Českým zastupitelským úřadem na Ukrajině. Pokud krajský soud v tomto postupu správního orgánu neshledal pochybení, je takové posouzení žalobní námitky zcela po práva a nelze mu ničeho vytknout. Není pochybením krajského soudu, když uvedl, že nesprávné hodnocení jeho situace žalovaným nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť jeho problémy po té, co přestal být žurnalistou, sice mohou mít souvislost s uplatňováním politických práv a svobod, ale v případě stěžovatele nedosahovaly takové intenzity, že by bylo na místě činit úvahy o důvodech udělení azylu. Skutečnost, že problémy v souvislosti s novinářskou činností nebyly zásadní a intenzivní, potvrzuje jednak to, že se stěžovatel neobrátil na orgány Ukrajiny o pomoc, na Ukrajině pobýval a soukromě podnikal po ukončení prací v médiích do odchodu do České republiky

čtyři roky a problémy, které se vyskytly v době jeho podnikání, nemohou být pojaty jako azylově relevantní, neboť byly selháním lidského činitele.

Pokud se týká stížní námitky stěžovatele proti neudělení azylu z humanitárního důvodu, stěžovatel v ní konkrétně neuvedl, které důvody na jeho straně jsou důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a pokud správní orgán zhodnotil skutečnosti tvrzené stěžovatelem v řízení a neshledal důvod pro udělení tohoto azylu, nelze vytýkat správnímu orgánu i soudu, že se humanitárním azylem nezabývaly, resp. že krajský soud s postupem správního orgánu souhlasil. Pokud se týká stěžovatelovy námitky nepřipustnosti hodnocení aktuální situace na Ukrajině samotným soudem, této námitce nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit, neboť aktuální hodnocení situace v zemi původu v souvislosti s překážkou vycestování je na místě, za účelem co největší objektivnosti posouzení situace v zemi původu v souvislosti s vycestováním cizince do zemi původu. Správní orgán posuzoval překážku vycestování v době svého rozhodování, soud se k tomuto rozhodnutí přiklonil a pro posouzení této otázky může správně informace ze své úřední činnosti použít. Uvedené poznatky soudem použité jsou naopak ono novum v odůvodnění rozsudku soudu, jehož absenci stěžovatel soudu v odůvodnění rozsudku vytýká na jiném místě. Výtky stěžovatele, že v odůvodnění rozsudku soudu jsou zřejmě podobnosti a stejná argumentace jako v odůvodnění rozhodnutí žalovaného a svědčí o tom, že krajský soud v případě nevěnoval náležitou pozornost, není důvodná. Na tomto místě je třeba především zdůraznit, že při přezkoumání rozhodnutí žalovaného, soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, z čehož plyne, a je logické, že určité podobnosti se v rozhodnutí soudu musí vyskytnout. Pokud shledá postup žalovaného v souladu se zákonem, je na místě i stejná argumentace a nic z toho nesvědčí o tom, že by krajský soud přezkoumání rozhodnutí nevěnoval náležitou pozornost. Nejvyšší správní soud musí naopak konstatovat, že se krajský soud věnoval stěžovatelově věci pečlivě, svědomitě a v potřebném rozsahu se přesvědčivě vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatele. Nejvyšší správní soud nevyhověl návrhu stěžovatele, aby byl vyslechnut jako účastník, neboť neshledal důvod provedení tohoto výsledku vzhledem k ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., dle něhož Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatní po té, co bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji ve smyslu ust. § 110 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu zástupci žalobce, neboť ve věci neučinil žádný úkon právní pomoci podle vyhlášky č. 177/1996 Sb.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu